

rahhus sulle tarwis. Ärra agga wab:
banda ennast mitte; waid olle walli is:
seennese wasto, ja wotta kowwaste ning
kindlaste sedda nou: Teiseks lahhan sada,
ja olgo kuigi raske. Agga ennego sa
teiseks woid sada, pead sa andeks sama
ommad pattud Kristussest. Minne siis,
ja otsi, ja pallu sedda Ta kääst. Lange
põlweli mahha ja pallu omma wahhemeest,
et Lemma sind ei nuhtle, waid omma
pühha kalli werre ning surma pärrast, so
sured süüd sult wõttaks mahhakustutada.
Ütle ehk nenda Ta wasto: „Oh kühho
lähhan ma, mo patto koormaga? Kust
pean armo leidma? Kes saab mull' abbiks
joudma? Ehk keik ilm appi tulleks; mul
siiski hädda olleks. Oh armas Jesuke!
ma tullen Sinnuse. Mo peäle armo
heida. So helde süddant näita. Mind
wõtta armust wasto. So werrega mind
kasta! Se on jo Sinno omma tootusse

sanna, Hallastaja: Kes minno jure tul:
leb, ei tahha ma tedda mitte wäljalük:
kada!“ Sa tahhad jo isse, et keik, kes
waewatud ja koormatud on, So jure
peawad tulles; ja Sinna tahhad need
siis jahhutada, ja hingamist anda nende
hingedele. Oh, ütle nüüd ka minno
wasto: Olle julge, mo poeg — mo
tüttar — so pattud on sulle andeks
antud; sinno usk on sind aitnud.“ Oh,
mo hallastaja, wõtta mind ka wasto!
Ei Sa woi, ei Sa wõtta, Ünnisteggia,
mind mitte wäljalükkada! Oh Sa är:
raarmamata arm, ei ma jätta Sind
mitte, ennego saad mind ünnistanud,
ennego omma armule mind jalle saad wõt:
nud. Sa olled ärralunnaestaminne keige
mailma pattude, ka minno pattude
eest. Sinna jo olled se Jummalal Tal,
kes mailma pattud ärrakannab. Ka
minno pattud olled Sinna ärrakannud.